

Besídka 2017, Javorná, Vlčata v Radnicích,

...

XXI. RO NÍK

B ezen 2017

OBSAH

Víkendovka skautek a skautů	3
Besídka	5
Oldskautský silvestrovský večírek	6
Noční výšlap na Ostrý	8
Rokyta nejen oldskautská	8
Tříkrálová sbírka	16
Vánoční výprava skautů	11
Vlčata v Radnicích	11
Přespání vlčat v klubovně	14
Vánoční výprava vlčat	15

VÍKENDOVKA SKAUTEK A SKAUTŮ

Prvního chladného listopadového pátečního večera se na přeštickém vlakovém nádraží sešlo 19 skautek, 10 skautů a několik vedoucích. Všichni s plnými batohy a dobrou náladou, někteří ještě loučící se s rodiči. Čekala nás nedlouhá a pohodlná cesta až na skautskou základnu na Javorné.

Po příjezdu vlaku směrem na Klatovy jsme se nasoukali dovnitř a během chvíle jsme byli v Klatovech. Zde na nás čekal objednaný autobus, který nás dovezl téměř k základně. K ní ale vede pouze úzká silnice, proto nás jako tradičně čekala temná a stoupající cesta podél pastvin s kravami. Když jsme dorazili

na základnu, byla již vyhrátá a obydlená vedoucími, kteří přijeli sami dříve. Po ubytování a večeři následovala akční hra ve tmě. Při té byli skauti a skautky rozděleni na dvě smíšené skupiny, Sověty a Američany, a snažili se pomocí papírků uloupených soupeři sestavit zprávu důležitou pro jejich převahu

ve Studené válce. Po hře jsme se unavení odebrali do spacáků.

Ráno, hned po budíčku, čekala skautky a skauty otužovací rozcvička, která je měla připravit a nabudit na celý následující den. Na rozcvičku vyrazili spoře oděni, a ač se některým jedincům do zimy nechtělo nebo se obávali nachlazení, všichni se z rozcvičky nakonec vraceli spokojení. Následovala rychlá
snídaně

a příprava na celodenní výpravu. Skautky a skauti byli opět rozděleni do dvou smíšených skupin, které měly absolvovat stejnou trasu, ale každá opačným směrem. Po cestě měl ještě každý možnost plnit dobrovolné úkoly „na sebezapření“, za které dostával body, které byly na konci cesty započteny do bodů celé skupiny. Mezi úkoly bylo například: tančit každou půlhodinu mazurku, vracet se zpět po trase 20 minut, sehnat od cizích lidí neobvyklé věci a podobně. Cestu zvládly obě skupiny úspěšně a všichni byli rádi, že při úkolech mnohdy překonali sami sebe. Po návratu na základnu nás čekala večeře a poté hra Tajfun. Při ní jsme byli rozděleni do skupinek po pěti a plnili zadané úkoly nacházející se po celé základně. Pro velkou únavu jsme hru předčasně ukončili a šli spát.

Ráno všichni v poklidu vstali a odebrali se na snídani. Dopoledne probíhaly drobné hry venku, které byly doplněny o čerstvou sněhovou nadílku, která nepřestávala přibývat až do našeho odchodu. Po úklidu základny jsme tak vyrazili na cestu zpět. Ta probíhala stejně jako náš příjezd, tedy cesta pěšky k autobusu, autobusem do Klatov a vlakem do Přeštic. Zde jsme se v odpoledních hodinách rozešli do svých teplých domovů naplnění novými zážitky.

Pepa

BESÍDKA

Příchovičtí skauti mají mnoho tradičních akcí. Na prvním místě je samozřejmě letní tábor. Druhé místo je má oblíbená skautská vánoční besídka. Všichni skauti se sejdeme, zahrajeme si scénky, které jsme si připravili, a nakonec rozdáme dárky. Takovou akci ale musí někdo moderovat. Letos to vyšlo na mě a Adama. Sice se nám zprvu moc moderovat nechtělo, ale nakonec jsme se do toho pustili s radostí.

Na začátek si Koza připravil proslov, při kterém vyznamenal několik lidí za pomoc oddílům (vyznamenání uděluje Oblast Bílého orla-pozn. redakce). Dále pak jsme obdrželi dárek v podobě výletu do aquaparku v Berouně od paní starostky. Po tomto slavnostním úvodu nastala očekávaná představení. Jako první byla na řadě vlčata a potom světlušky. Vlčata pro nás sehrála scénku o narození ježíška. Světlušky pro nás měly připravené zpívání ve stylu Tvoje tvář má známý hlas, pohádku O perníkové chaloupce a jako třetí měly přichystanou pohádku O červené řepě. Musím uznat, že vlčata

a světlušky si dokázaly připravit naprosto senzační představení.

Dále pak přišli na řadu skauti a skautky. Skauti pro nás sehráli pohádku O Sněhurce. Tu sehráli velmi pěkně a velmi pěkná byla scéna, kde mezi malými trpaslíky stál Marek vysoký přes metr osmdesát jako nejmenší trpaslík ze skupiny. Po této pohádce přišly skautky s další pohádkou. Tentokrát to byla pohádka O dvanácti měsíčkách. Skautkám se pohádka vskutku povedla a všem se bezpochyby líbila. Následovaly výstupy roverů a oldskautů. Roveři si

nacvičili Byl jednou jeden král od Jana Wericha. Zde jsem hrál princeznu Zpěvanu. Toto představení obdrželo bouřlivý potlesk. Na závěr přišli oldskauti, kteří završili

besídku, zazpívali si s námi několik vánočních koled, popřáli veselé Vánoce a rozloučili se s námi.

Poté nastalo očekávané rozdávání dárků. Každý dostal dárky, které byt' nebyly drahé, opravdu potěšily. Například já obdržel kazoo, což je můj jediný oblíbený hudební nástroj, na který dokážu vůbec něco zahrát.

Po skončení besídky jsme odešli domů plni zážitků z velmi povedené besídky. Na závěr mohu říct, že se besídka opravdu povedla a už se nemohu dočkat příští.

Džigy

OLDSKAUTSKÝ SILVESTROVSKÝ VEČÍREK

Rok se sešel s rokem a jak se už stalo tradicí, uspořádali oldskauti v klubovně silvestrovský večírek. Letos se nás sešlo nečekaně velké množství tj. 15 kousků.

Večírek má daný pevný řád, prověřený několikaletým pořádáním. Myslím si, že nemá cenu popisovat program do detailů, protože ten, kdo se nezúčastnil, by stejně nepochopil, o co se jedná. Přesto nabízím stručný itinerář:

Sraz účastníků v 18:00...,... doba trvání je překvapivě do rána (dle vytíženosti a výdrže jednotlivých účastníků).

Poetické zamýšlení se nad končícím rokem, kritické a objektivní hodnocení jednotlivých akcí a spřádání plánů na rok následující.

Zpěv, hra na kytaru nebo na flétnu a různé poklepávání do rytmu dalšími nejen hudebními nástroji.

Vše proložené vtipnými soutěžemi - speciálně vybranými pro silvestrovské veselí.

Samozřejmě nemůže chybět dobré jídlo a pití - na Silvestra se musí stůl prohýbat.

Novoroční přípitek proložený novoročním přáním a polibkem.

Ohňostroj.

Letos jsme zařadili novinku – novoroční debatu s milými sousedy.

A na konec, co byste čekali - pěší rozchod do různě vzdálených domovů.

Zábava, smích a veselí jsou zaručeny a určitě si každý rád na takový večírek vzpomene.

Frenky & Jana

P.S.: Ještě jsem zapomněl na také již tradiční novoroční vejšlap. Letos jsme šli na Černou skálu. Hledali jsme poklad, dojídali jsme sulc a vesele uklízeli klubovnu.

NOČNÍ VÝŠLAP NA OSTRÝ

K večeru dne 10. 2. se hrstka odvážných sešla na vlakovém nádraží v Přešticích za účelem pokoření kopce Ostrý za svitu úplňku. Mezi prvními jsme se sešli já, Vojta, Kapitán a Hába. Poté dorazil i Pepa, Rajče a Džigi. Cestou ve vlaku jsme hned doplnili energii v podobě svačinek a sprátelili se s průvodčím, který

na nás čekal i v ranním vlaku. Ve 20:50 jsme dorazili do Hojsovy Stráže a vyrazili na strastiplnou cestu. Prvních pár kilometrů byla legrace, ale pak to přišlo... Měli jsme se rozhodnout, zda-li si cestu zkrátíme, ale kolmo přes vrstevnice, nebo si to prodloužit a jít o 2 km více. Samozřejmě jsme si vybrali horší cestu a méně metrů. Kousek jsme ušli a už to začalo. První propadlík byl Pepa, který zahučel do sněhu skoro po pas. Pak to šlo jako po másle. Jeden po druhém jsme se propadávali a snažili se horko těžko vyhrabávat. Mezitím co kluci zdatně zdolávali vysoké klády stromů jedním krokem, já lezla po čtyřech a snažila se je dohnat. Dorazili jsme k rozcestníku... Sláva, Ostrý 2,5 km daleko. Jenže cesta se v tom sněhu zdála nekonečná. Mysleli jste si, že jste ušli už tak kilometr a půl, ale Hába vám taktně naznačil, že jste se zbláznili, že to bylo sotva půl kilometru. Uviděli jsme konečně cíl, ale opět nastalo zklamání. K cíli vedla nevyšlapaná a strmá cesta. No... co jsme měli dělat. Dali jsme se na cestu. Konečně jsme se vyškrábali na vrchol, který jsme zdolali přesně v 01:17. Občerstvili jsme se, pořídili fotky jako důkaz a vyrazili zpět, abychom stihli vlak. Před námi bylo ještě tak 10 kilometrů. Bohužel při cestě dolů k rozcestníku jsem uklouzla a zvtřla si nohu, takže jsme museli jít rovnou na vlak. Na nádraží jsme dorazili kolem 4:30. Vlak jel v 5:21, tak jsme měli dost času vymrznout. Paní v ampliónu konečně vyhlásila příjezd vlaku a my jsme s velkou radostí nastoupili. I přes to že jsem v průběhu akce byla vyčerpaná, unavená a myslela na teplou postel, tak to bylo super. Doufám jen, že to nebyl náš poslední noční výstup.

Borůvka

ROKYTA NEJEN OLDSKAUTSKÁ

4. únor 2017 byl dnem úvodním pro víkendový pobyt v šumavském středisku Rokyta, oblíbené to zimní destinaci oldskautů a osob jim blízkých. Již předem jsme tušili, že letos zřejmě padne rekord v počtu ubytovaných osob, jelikož každý rok přibude nebo se narodí další odvážlivec chtivý pobytu

na Šumavě. Dále padl i rekord v množství zkonsumované stravy – vezli jsme s sebou 10 kg sekané, která byla bez problémů šéfkuchařem Kamilem každý den pečená v místní horkovzdušné troubě a poté zkonsumována. (V noci, k snídani, k večeři, v noci, k snídani, k svačině). A to se sekačkového obžerství neúčastnili světluška Terezka, kojeneček Anička a její zelený otec Karel. Dále se nechtěly účastnit Bedlákovici 2 děti, tudíž jejich statný otec Bedloň musel jít za 3, spíše však jedl za 5. Ale my mu to přejeme a myslíme si, že sekanou si bude chtít dát až zase za rok.

Již před odjezdem jsme tušili, že nás krom sekané čekají i další hodnotné zážitky. A tak se také stalo. Sněhu bylo dost, i když byl poněkud vlažný – teploty stoupaly k +10 stupňům. Běžkařské výlety se tudíž staly poněkud obtížnější záležitostí – kde byl asfalt, byla ledovka, břečka, nebo nic a kde byla stopa mimoasfaltová, přicházelo v úvahu zejména bruslení, případně odrážení soupaž. Ale dali jsme to, Modravu jsme objížďeli a vraceli se do ní ze všech stran v několika výkonnostních skupinách. Též byly vytvořeny 2 dobrovolné pěší turistické jednotky a 1 nedobrovolná skládající se z nejmenované matky od Terezky, jež (ta matka) si za drahocenný peníz a velkou kauci zapůjčila v renomované půjčovně kvalitní dětské běžkařské vybavení a až ve stopě zjistila, že jí ho za ty prachy půjčili jenom půlku.

Nesmím opomenout ani eskymáckou skupinu čítající velitele Kamila a jeho děti + Vikiho a jeho děti, která již od pátečního dopoledne za použití rozličného nářadí budovala zimní obydlí zvané iglú. Průběžně jim ho pomáhali budovat

i další příjíždějící muži a jejich děti, ovšem některé přijeté ženy se o tomto budovaném přístřeší vyjadřovaly spíše s despektem a dalo by se říci i posměšně až hanlivě, a to dokonce opakovaně. Jejich chyba, protože kdyby viděly, jak bylo v neděli odpoledne to dohotovené iglú krásné, dodělané a že mělo

i vchodový tunel, tak by si žádné posměšné řeči už nikdy nedovolily. Dokonce i paní uklízečka v chatě otevřela okno a pravila, že kdyby nedohlížela na svého manžela uklízeče, kterak poklízí chatku, už by ten její manžel uklízeč dávno běhal kolem tohoto iglú a přikládal obě ruce k dílu. Dále řekla, že takové iglú tu ještě nikdy neměli. K čemuž Kamil tiše dodal, že taky už nikdy nebudou.

A to je asi tak všechno, jelikož myslím, že činnosti jezení, zpěv u kytar, běžkování, turistika a stavění iglú byly hlavními pilíři tohoto nezapomenutelného víkendu.

Laka

VÁNOČNÍ VÝPRAVA SKAUTŮ

Je Štědrý den, těsně před devátou hodinou ranní, a před skautskou klubovnu v Příchovicích se jako každý rok začínají trousit ještě ospalí skauti. Jsou odhodlaní udržet tradici – na Štědrý den býti štědrí a o sváteční atmosféru se podělit i se zvířátky na nedalekém Březníku. Tentokrát se nepotkáváme s vlčaty. Ta letos vyrazila o něco dříve.

Krátce po deváté, kdy se již zdá, že skupina svátečních výletníků je kompletní, vyrazíme přes kasárna směrem na Březník. Cesta hezky ubíhá, sněhu jsme se bohužel ani pro tento rok nedočkali. Všichni jsou v družné konverzaci, kterou přeruší pouze supění během stoupaní ke krmelci na Březníku. Bohatě zde obdarujeme zvířátka jablky a dalšími pochutinami. Zbývá jen seběhnout roklí na naše tábořiště. Pečou se buřty, tipuje se, co kdo dostane pod stromeček a jak se již stává tradicí – hraje se schovávaná, při které se každý snaží vymyslet co nejoriginálnější schovku.

Čas ale nemilosrdně utíká a nastává čas na návrat. Cesta zpět uteče rychle. Postupně se loučíme, přejeme si mnoho štěstí do nového roku a všichni se již těšíme do teplíčka domova. A na pohádky 😊.

ČÁRA

VLČATA V RADNICÍCH

Psal se pátek 11. listopadu, kdy jsem celý promočený čekal na plzeňském hlavním nádraží na naší poměrně rozrostlou smečku vlčat. Ta dorazila kolem páté odpolední v doprovodu Kapitána, Vojty a zkušené matky vlčice Špunta. Vlak nám jel zhruba za půl hodiny a tak si vlčata přivydělávala vybíráním drobných z automatů na jízdenky. Po chvíli se k nám připojil i Vena a když se čas odjezdu přiblížil, vydali jsme se za „červeným světýlkem“, které nás dovezlo do Chrástu. V Chrástu poslední přestup do lokálky a hurá směr Radnice.

Cesta proběhla v klidu a vlčata se již těšila na to, co je o víkendu čeká. V Radnicích jsme vystoupili kolem půl sedmé večerní a vyrazili směrem ke klubovně. Chvilku nás trápily google mapy, ale nakonec jsme klubovnu, kde nás již netrpělivě čekal Prach, úspěšně našli. Ubytovali jsme se, najedli se a vyslali vlčata ven, kde jsme je čekali v krojích u ohně, který se stal pro několik z nich slibovým. Kuře s Gumídkem zde úspěšně složili svůj vlčácký slib a zúčastnění nováčci dostali své nováčkovské stezky. Poté vlčata zapěla své

pokřiky a vydala se dovnitř, kde pro ně měla připravený program Špunt. Vlčata dostala bojový úkol - navrhnout a popsat, jak si představují motorku z budoucnosti. Popravdě jsme byli docela hodně překvapení, kolik máme ve středisku technicky nadaných vlčat 😊. Výkresy se všem moc povedly. Pak už následovala volná zábava, kterou vlčata věnovala hraní si s kamny v jejich apartmá a večerka.

Sobotu jsme zahájili časným budičkem, rozcvičkou a rohlíky s nutelou. Vlčata vyfasovala sváču a vyrazili jsme na nedaleký vrch Bílá Skála. Trefili jsme termín, kdy se v lese běžel půlmaraton, a tak vlčata na běžce povzbudivě pokřikovala

a chvíli to vypadalo, že to svůj efekt má. Na Bílou Skálu jsme dorazili chvíli po poledni a vybalili si svačiny. Nás vedoucí výhled ze skály na místy lehce posněženou krajinu nadchl, ale vlčatům se moc nelíbil, a proto jsme Bílou Skálu opustili a vydali se zpátky do klubovny. Po 14 kilometrech byla vlčata utahaná, a tak se na chvíli natáhla, než jsme uvařili večeři. Připraven byl kotel omáčky s rajčaty a tuňákem podávaný s těstovinami. Těžko říct, jestli jsou vlčata v jídle příliš vybíravá, nebo Prach není dostatečným Pohlreichem, ale neustále

za námi chodili s tím, že jim nechutná. Pěkně za ta léta vyměkla 😊. Nakonec se najedla a po blbnutí v jejich místnosti se uložila k spánku.

Neděle započala ovesnou kaší s marmeládou, nebo grankem. Nu... naše vlčata jsou vskutku hotovými labužníky, a tak to smíchali všechno dohromady. Já si to také smíchal a chutnalo mi, no vlčata si zase stěžovala, Prachův recept jim příliš nechutnal.

Když ale zjistila, že nic jiného do oběda nedostanou, začala baštit a ztráty na jídle byly nakonec menší než předešlý večer. Poté si vlčata vzal do parády Vojta, který jim venku ukázal spoustu nových her, které vlčata chytly. Myslím, že největší úspěch slavila hra na tanky, ke které jsem se přidal i já s Kapitánem. Venku byla pěkná kosa, a proto pak následoval už jen úklid a oběd (párky v rohlíku už vlčatům chutnaly). Kolem jedné hodiny po obědě jsme s krosnami na zádech opustili klubovnu a Pracha a ve dvě už jsme frčeli vlakem zpět k domovům.

Celý víkend se myslím krásně vydařil, počasí nám přálo a věřím, že vlčata si to užila ☺.

Áda

PS: Závěrem svého psaní si dovolím připojit zápisek o víkendovce v deníku našeho vlčete Páji:

„Hmmm Radnice u Rokycan. Zprvu mi babi říkala, že je to blízko, ale věřte, nebo ne, cesta vlakem trvala hodinu a půl! Dojeli jsme do Radnic za tmy, takže jsme pochopitelně asi 4x zabloudili. Jenže Áda vytáhl mobil s google navigací a bylo hotovo. Vybalili jsme poměrně rychle (asi čtvrt hodky) a usnuli kolem 11:00! Po celý víkend mi Prach svěřil příkládání do kamen. Šlo mi to. Oheň asi jednou neuhasl. Druhý den (celodenní výprava) by se dal popsat dvěma slovy: „Uf, brr.“ Ušli jsme přibližně 14 km. Ale za moc to nestálo. Celý den jsme se hnali za nějakou vyhlídku jménem „Bílá skála“ jenom proto, aby jsme se mohli naobědvat ve výšce 644 m. Jediné, čeho jsem potom nelitoval, bylo to, že ten oběd nevařil Prach, náš Polrajch, jak se později projevilo ☹. Jediné, na čem jsme si o víkendu doopravdy pošmákli, byla večeře z domova a

nedělní Špuntovo párky v rohlíku. Na chatě nebyla nuda, protože tam byl velký stolní fotbal, ale jen pro čtyři ☹️. V neděli jsme hráli venku hry, vybějenu atd. Pak jsme šli s krosnama (moje vážila asi 3 kg) na zádech na vlak (do Přestic tu hodinu a půl) a šupajdy domů. 😊

PŘESPÁNÍ VLČAT V KLUBOVNĚ A LEZENÍ NA ČERNÉ SKÁLE

Sešli jsme se 21. října v 18:30 v klubovně. Rozehřáli jsme se několika hrami a rozmístili jsme věci na spaní. Vlčata dostala instrukce k nadcházející noční hře, rozdělila se do skupin, každá skupina dostala mapu a musela najít písmena na lampách zakreslených na mapě, v Příchovicích.

Ze správně poskládaných písmen se pak mělo najít místo, kde je ukrytá odměna. Všechny skupiny rozluštily správné místo- sv. Anna, jenže kvůli času dostali všichni odměnu (chutnou pizzu) v klubovně. Kdo měl ještě hlad, dal si večeři z domova. S plnými břichy se vlčata uložila ke spánku a nechyběla pohádka na dobrou noc.

Nadcházející ráno jsme zahájili rozcvíčkou, po které následovala snídaně. Dopili jsme čaje, sbalili se a vyrazili na Černou skálu. V Radkovicích jsme si dali krátkou pauzu na hřišti.

Dorazili jsme na Černou skálu, kde na nás čekali mistři horolezci- Čochtan, Kamil a Paka. Natěšená vlčata byla poučena o bezpečnosti a technice lezení,

až poté mohla lézt. Kdo nechtěl, mohl se zahřát u ohně a opět si špekáčky či jiné pochutiny. Když byla vlčata „vylezená“ , vyrazili jsme zpět ke klubovně.

Cestou nám počasí moc nepřálo, trochu jsme zmokli, ale všichni jsme ve zdraví dorazili do klubovny a rozutekli se k domovům.

Kapitán

VÁNOČNÍ VÝPRAVA VLČAT

K Vánocům patří spousta tradičních tradic. Zabíjíme kapry, děláme saláty, pečeme cukroví, zdobíme stromky, zpíváme koledy a nevím co ještě. Pokud však se počítáte mezi členy vlčat, nebo skautů, anebo k nim máte vřelý vztah, tak víte, že čtyřiadvacátého prosince dopoledne s vámi doma nemůže nikdo počítat. Chodí se přece tradičně krmit tradiční zvířata do tradičního krmelce. Mezi tradiční krmenu zvěř patří to, co se vyskytne u tradičního krmelce v Ticholovci (v tom cípu směrem

ke Kucínům). Mezi tradiční účastníky tak už patří vlčata, těch letos bylo devět kousků, dále jejich vůdci, ať už současní, nebo minulí, ale i budoucí. Těch letos bylo sedm a půl (Rajčeho

Terezka). A v neposlední řadě s námi chodí i tradiční psi (letos Mája a Alan). Tradiční sraz ráno u klubovny spolu se skauty, jenže ti jdou opačným směrem – k Březníku. My si to naopak kráčíme směrem ke Svaté Anně, kde nás na poslední chvíli odchytne Yetti a předá nám asi deset kilo kaštanů, co se podařilo Miškynovi na podzim nasbírat. Vše zdárně doneseme k tradičnímu krmelci, nasypeme do krmelce, ozdobíme tradiční stromeček jablky a prskavkami a zapějeme (či spíše tradičně zavyjeme) jednu, dvě tradiční koledy.

Cestou zpátky se zastavíme v Lázních, kde je tradiční místo na další tradiční činnost, a sice hru na schovávání batohu. Letos Rajče (netradičně) hlídající svoji ratolest zastoupil Kapitán a nutno říct, že si vedl velmi dobře. Ale čas kvapí. Ještě nás čeká tradiční zastávka u Vojtěcha, kde však nezbývá čas na nic jiného než na tradiční popohnání celého stáda, abychom se stihli do půl dvanácté vrátit ke klubovně. Zde jsou již netrpěliví rodičové, kteří chtějí stihnout tradiční vánoční oběd v klidu domova.

Tak zas za rok! Tradičně v 8:30 před klubovnou!

Tradiční Prach

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Tradičně se naše středisko zapojilo do Tříkrálové sbírky. Vlčata a světlušky spojily síly a v prvních dvou lednových týdnech obešly Příchovice v přestrojení za krále. Počasí bylo dost pod bodem mrazu. Abychom všechno stihly, požádala jsem oddíl skautek, které obětovaly jednu družinovku a moc jim děkujeme za pomoc. I letos nám vykoledovaná suma 12 501 Kč udržela prvenství v okolních přeštických obcích a oproti loňskému roku jsme vybrali přesně o 1 101 Kč více.

Příští rok chystáme organizační změnu, která snad přinese ještě plnější kasičky. Dík všem přispívajícím i koledujícím. Odměnou nám bývá přátelské očekávání a přivítání u stále více příchovických domů a domovů.

Kiki

Protlak – **časopis střediska Příchovice**

Vychází 4x ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,
redakční rada: Skátek (skautky), Rajec (RR, vlčata), Kiki (světlušky),
Ára (skauti), Laka (oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 315, Přísečnice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 16.3.2016 **neprodejné** <http://prichovice-skaut.cz/>